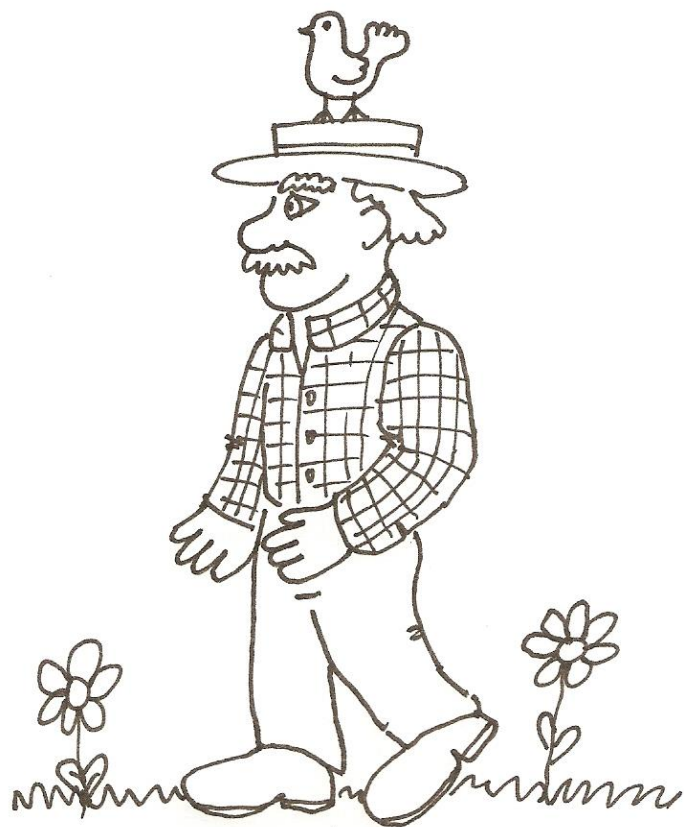

Ptáčník ho vzal do dlaní a odnesl ho k sobě domů. Křidélka mu ošetřil a zavázal. Za několik dnů se mu křidélky zahojila a třetí ptáček začal znovu každý den lítat k lidem, zpíval jim a přinášel jim radost.

Tři ptáčci

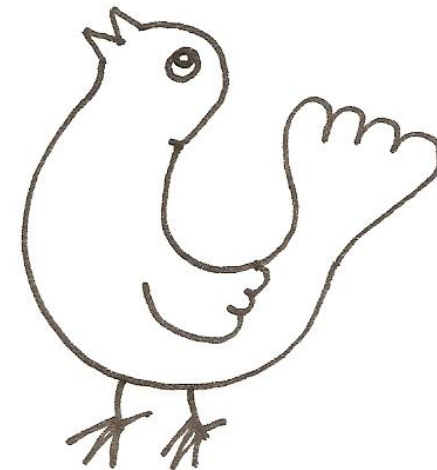
Dle námětu podobenství otce Eliase Velly z Malty napsal a nakreslil Jan Brázdil

Byl jeden ptáčník a ten měl tři vajíčka a z těch tří vajíček se vylíhli tři malí ptáčci. Ptáčník se o ně staral jako jejich vlastní máma. Když ptáčci vyrostli, měli moc krásné peří a ptáčník jim řekl:

„Leťte k lidem a zpívejte jim, budou z Vás mít velikou radost a večer se zase vraťte domů.“

Třetí ptáček zavolal nahoru:
„Ptáčníku, ptáčníku, vítr zafoukal a my jsme se dostali do černé díry, porad' nám, co máme dělat, abychom se dostali ven?“

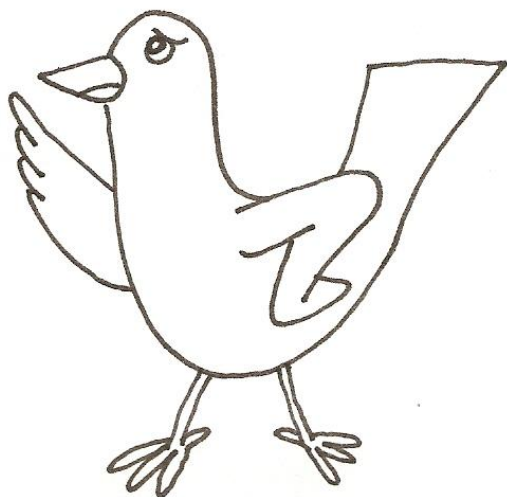

„Třetí ptáčku zamávejte křidélky a vyletíte z díry ven.“
„Mám strach ptáčníku, bojím se, že to nedokážu, a že si při letu nahoru poraním křidélka o stěny té hrozné díry“, odpověděl třetí ptáček.
„Dokážeš to, já to vím“, povzbuzoval ho ptáčník.

Třetí Ptáček zamával křidélky a začal se vznášet vzhůru k otvoru díry. Díra byla úzká a ptáček drel křidélky o její stěny. Ucítil bolest, ale sám viděl, že se stále více a více přibližuje ke světlu. Mával proto křidélky ještě víc, až konečně vyletěl otvorem ven.

Byl velmi unavený a křidélky ho velmi bolela.

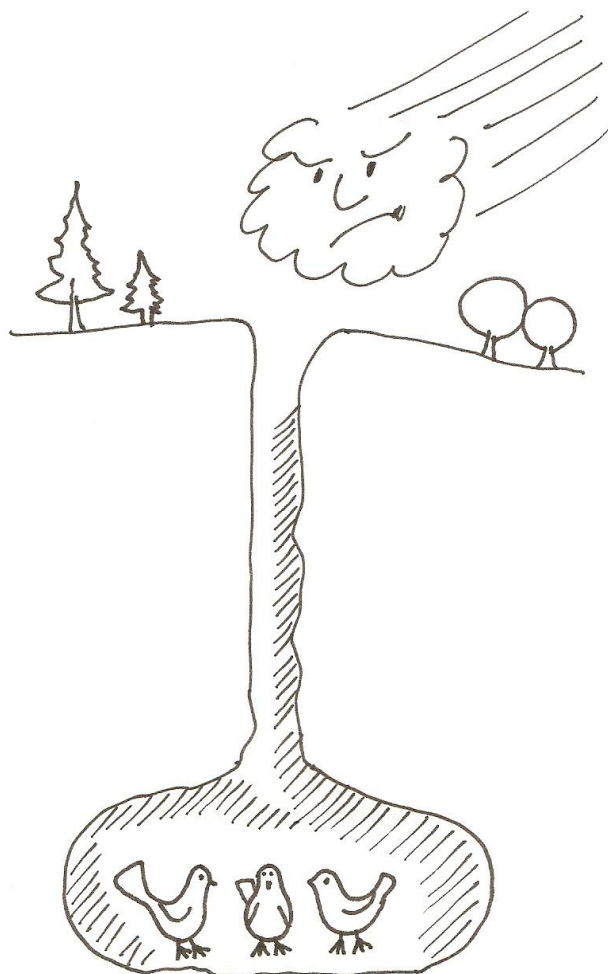
Když druhý ptáček uslyšel ptáčnickův hlas, vykřikl nahoru:
„Je to všechno vaše vina, může za to vítr a můžeš za to ty ptáčnicku, žes nás poslal k lidem. Je to vaše vina, tak nás odsud okamžitě vytáhni!“

„Druhý ptáčku zamávej křídly a vyleť z díry ven.“
„Není to moje věc, ty mě odtud vytáhni“, odsekl druhý ptáček.
„Sám tě odtud nemohu vytáhnout, musíš zamávat křídélky a vylétnout ven“, poradil mu ptáčnick.
„Kdybych zamával křídélky, poranil bych si je o stěny té hrozně díry. Ne, ne, ne, ty mě odtud vytáhni“, odpověděl druhý ptáček, a tak i on zůstal na dně té temné díry.

Ptáčci vyletěli k lidem, zpívali jim a lidé z nich měli velikou radost.
Říkali si:
„Podívejte se jací jsou to krásní ptáčci a jak krásně zpívají.“

Večer se ptáčci vraceli domů k ptáčnickovi, ale najednou zafoukal silný vítr a všechny tři ptáčky odfoukl do úzké a hluboké černé díry. Když se ptáčci večer domů nevrátili, vydal se je ptáčník hledat. Hledal a hledal, až nakonec zaslechl pípání a uviděl černou díru, ze které se nařikání ptáčků ozývalo. 3

Na neštěstí byla ale díra moc úzká a hluboká na to, aby tam ptáčník mohl strčit ruku a ptáčky vytáhnout. Přiložil tedy k díře ucho a poslouchal, co si ptáčci povídají.

Nejdřív uslyšel prvního ptáčka:

„Tak tohle je můj osud. Vítr mě foukl do černé díry a já se z ní už nikdy nedostanu ven. Musím celý svůj život strávit v černé díře. Prostě je to tak.“

Když ptáčník uslyšel prvního ptáčka, zavolal na něho:

„První ptáčku, zamávej křídly a vyleť z díry ven.“

„To já nikdy nedokážu“, odpověděl mu první ptáček.

„Ale dokážeš, vím to“, snažil se ho přesvědčit ptáčník.

„Ne, ne, ne, to nikdy nedokážu“, řekl první ptáček a zůstal v černé díře.

